

SCÉNÁŘ K REPORTÁŽI O PANU FRANTIŠKU VLKOVI

(POST BELLUM)

(5:51-6:01) „Nejdůležitější pro člověka je svoboda. A ta svoboda prostě přišla, a tak si toho jaksi vážím do dneška.“

Těmito slovy pan František Vlk vzpomíná na změny, které přinesl revoluční rok 1989.

(0:20-0:33) „Jmenuju se František Vlk, narodil jsem se v Českých Křídlovicích, okres Znojmo. Tam jsem žil do 11 roků.“

V roce 1957 se totiž museli kvůli režimu s rodinou přestěhovat do Moravských Budějovic.

(24:04-24:06) „Ta doba byla skutečně těžká. **(10:38-11:51)** Naše rodina měla odjakživa takovej postoj vůči tomu režimu negativní a tím pádem trpěla. Proto jsme se octli i v Budějovicích, poněvadž naši hospodařili, byli nazváni kulaky a nepřáteli socialismu. A byly neustále zvyšovaný dodávky, každě rok měněný pole. Maminka onemocněla na tuberkulózu plic a otec zůstal na obhospodaření v podstatě sám. **(12:26-12:39)** Takže takovýdle znesnadnění prostě toho hospodářství nakonec rodiče donutilo k tomu, že si otec hledal zaměstnání a našel si ho tady v Budějovicích.

Hned po stěhování čekalo pana Vlka další nemilé překvapení ze strany režimu.

(57:38-59:04) „Když mně bylo 11 roků, tak byly volby. Rodiče a matka otcova, babička teda moje, aby se nemuseli zúčastnit voleb, tak odjeli. My jsme byly jako děcka doma samy. No a teď přišla volební komise s krabicí od bot, poněvadž se naši nedostavili k volbám, no a tak oni usilovali o to, aby byla stoprocentní účast. No, a tak se k nám dostavili asi tři chlapi no a teď: Kde jsou rodiče a kde je babička? Povídám: Nejsou doma. No a naneštěstí za kredencem byly ty lístky volební. Teď jeden to zmerčil, teď to vytáhl ty lístky, a dal mně to do ruky a chtěl na mě, abych to hodil do té krabice. No já jsem to odmítal, tak mně dal lepanec, no a tak to zabralo, tak jsem to hodil do krabice, no a tím pádem jsem volil za 3 lidi, když mně bylo 11 let.“

Nebojácnost odporovat útlaku vydržela panu Vlkoovi i v dospělosti. Již od dětství byl veden k víře a své politické a náboženské přesvědčení se nebál dát najevo.

(34:38-36:10) „Děti samozřejmě chodily do náboženství, no a teď na rodičovský sdružení chodila manželka. A ona vždycky přišla nešťastná, že učitelka na ni tlačí, že zkrátka je to nemoderní a aby vystoupily, aby tam nechodily. Povídám: Tak já tam půjdu. Tak já jsem tam šel, teď ona zase se tam začala takhle naparovat a já povídám: Soudružko, vy porušujete československou ústavu. A ona na mě: A jak to? Povídám: V článku 32 je napsáno, že každý občan má právo svobodně vyznávat jakýkoliv náboženství. A vy to porušujete a já si na vás půjdu stěžovat na okresní výbor strany. No a ona sklapla a od té doby byl pokoj. Stačilo se nebát a říct svůj názor no a tím to bylo vyřízený. **(36:32-36:56)** Když o něco šlo, tak jsem svůj názor řekl, jako nebál jsem se. Já jsem nepřemýšlel, zkrátka, jestli mě to postihne, zkrátka bylo potřeba se vyjádřit, tak jsem se vyjádřil. A nechal jsem to osudu, ať to dopadne jak chce.“

Dalším důkazem pamětníkovy nebojácnosti byla účast na manifestacích v Praze v revolučním roce 1989.

(43:18-48:08) „Ta první akce, co byla, tak to bylo 25. listopadu, a to byla v chrámu svatého Víta pobožnost. Kostel byl plnej estébáků, to prostě člověk pozná. No byli nasazení. A skončila ta

bohoslužba a teď všichni šli na Letnou. My jsme nevěděli proč. No ale ti domácí prostě byli informovaní. Jde se na Letnou! No tak jsme šli taky. To bylo obrovský shromáždění. V životě jsem tolik lidí pohromadě neviděl jak tam. No, a tak toho jsme se tam zúčastnili. Jsme jeli rychlíkem dom, no a teď jsme se snažili, plakátů jsme měli fůru, jsme tam nabral prostě, nám to tam dali, a tak jsme se snažili jednak v tom vlaku to jako rozdávat. Lidi prostě nechtěli nic vzít, protože nikdo nevěděl, jak to dopadne. A skutečně to trvalo ještě nějakou dobu, že ty lidi byli tak jako ostražití, báli se a nepřiklonili se hned k té změně. No a až to tak nějak bylo jako skoro jasný, no tak pak se tam přidávali.“

[A jakou radu dává pan František Vlk na závěr zejména mladým posluchačům?](#)

(37:37-37:39) *Především aby žili pravdivě. (38:51-38:52) A měli se rádi.*

Záznam s panem Františkem Vlkem byl pořízen v budově Gymnázia v Moravských Budějovicích dne 10. 3. 2022.